

Records d'un fuster de bord

Transcripció d'una gravació de Francesc Barba Macià, fuster de bord vilassarenc

COMENTARI A LA TRANSCRIPCIÓ

per Llum Torrents

Gràcies a l'interès de Francesca Barba, que recollí la memòria del seu pare i la convertí en patrimoni de tots, podem reproduir en aquest article un seguit d'informacions sobre tres fusters de bord: els germans Barba.

Francisco¹ Barba i Macià va néixer a Vilassar de Mar l'any 1897, fill d'Ascensi Barba i Pons (fuster fill d'en Jaume Barba, *Xibeca*) i de Francisca Macià i Serra (filla segona del *Ferrer Vell* del Camí ral). Morí el novembre de l'any 1988. En Francisco Barba, que igual que el seu pare i els seus germans Jaume i Joan, havia navegat alguns anys com a fuster de bord en vaixells que feien la carrera americana, de gran explicava sovint les seves vivències als seus fills (la Francesca i l'Ascensi). La senyora Francesca Barba, col·laboradora del Museu, tingué prou sensibilitat com per recollir aquestes històries de la marina de principis de segle, de boca d'un dels seus protagonistes; part del fruit d'aquest interès es concreta en aquest article en forma de transcripció, d'un gran valor documental i humà.

Francisco Barba Macià era el mitjà de tres germans: en Jaume (Vilassar de Mar 1893-1963) era el gran, i en Joan (Vilassar de Mar 1900-1993) era el petit. El seu pare els va familiaritzar amb la mar des de ben petits, doncs havia fet sovint de fuster de bord; també la pesca era una activitat sovintejada per ells. Tots tres germans embarcaren aviat com a fusters en vaixells que feien navegació de cabotatge i en altres que feien la ruta transatlàntica.

La documentació propietat dels hereus de Francisco Barba, de la qual la família ha tingut l'amabilitat de facilitar una còpia al Museu de la Marina de Vilassar, ens permet datar les fites de la vida marinera dels Barba. Francisco Barba Macià embarcà molt jove, als 17 anys. A la *Libreta de inscripció marítima* consta que **nació el 3 de octubre de 1897** [...] i que **se inscribió en la Aytía. Ma. de Mataró en 23-9-1914 para dedicarse a la navegación e industrias del mar** [...]. També existeix una llibreta de la mútua «La Naval, Sociedad de Obreros y Fogoneros y Marineros de Barcelona»,² en la qual figura com a soci amb el número 6.303, i que presenta segellats el mes de desembre de 1914, tot l'any 1915 i el gener de 1916; aquest any havia d'incorporar-se al servei militar, però fou exempt.

El primer vaixell en què navegà, segons explica la seva

filla Francesca Barba, fou el vapor *Telmo*, de la companyia Tintoré (embarcà el 18 de desembre de 1914 per fer la ruta Barcelona-Liverpool), fent de fuster de bord preparat pel seu pare. L'any 1916 embarcà al vapor *Asuarca*.³ El darrer viatge que va realitzar fou a bord del *Tordera* l'any 1919, coincidint amb una gran vaga de capitans i pilots, que ell mateix relata.

La llibreta d'inscripció marítima d'en Jaume Barba, el gran dels tres germans, té el vist-i-plau del comandant de Marina, a Barcelona, amb data 11 de gener de 1916, en què consta que s'inscriu **para dedicarse a la navegación**, havent obtingut el [...] **pase de licencia ilimitada que le fue expedido por el Sr. Coronel de la Comandancia de Artillería de Barcelona el 16 de mayo de 1915**.⁴ Segons aquesta *Cartilla de Navegación* va embarcar en el vapor *Tordera*, al port de Barcelona, amb Isidre Pla de capità (del 10 de gener de 1916 fins al 28 de juny del mateix any); tornà a embarcar en el *Tordera* a Barcelona l'1 de novembre de 1916. Després hi consta un **permís** amb data 7 de juliol de 1919 quan, segons explica en Francesc Barba, Jaume desembarcà i deixà en el seu lloc de fuster de bord el propi Francesc.

En Jaume Barba va fer la ruta del Golf de Mèxic i el Carib (com els seus germans). D'aquelles terres es duia el sucre, el cotó, la preuada fusta americana... però en Jaume va dur-ne quelcom més: la versió d'una havanera que anys després encara es recordava a Vilassar.

El petit dels germans Barba, de qui també ens parla en Francesc, va néixer amb el segle: era en Joan. Segons ens explica Francesca Barba, als 15 anys embarcà en el veler *Xalà*,⁵ propietat del senyor Matamala, de Vilassar. Va fer la **ruta del Palo Campeche** de Barcelona a La Laguna de Términos, a Mèxic. En finalitzar el servei militar va embarcar al vapor *Sach*, de la companyia Cros, amb el capità Antoni Masriera Guardiola; feien la ruta del sulfat: el carregaven a Casablanca i en repartien a totes les fàbriques que tenia la casa Cros. Va fer altres viatges, dels quals no tenim record ni menció. És un dels darrers vilassarencs que visqueren la navegació a vela.

Tots tres germans, quan van instal·lar-se a terra, van fundar un taller de fusteria anomenat **Can Cènsio**, que actualment regenten els seus successors.

3. Al text transcrit Jaume Barba diu haver-hi anat a l'edat de 17 anys, a més a més un *Certificate of registration of alien seaman* porta segells amb les següents dates: 29-5-1916, 30-5-1916, 24-7-1919 i 28-7-1919.

4. Ignorem si amb anterioritat al servei havia embarcat en algun altre vaixell, al text transcrit es diu que navegà amb la bricbarca *Port Sonachan*, amb el capità Jaume Ferrés, així com al veler *Alfredo*.

5. El llibre de Lluís Guardiola *Sant Joan de Vilassar*, de l'any 1955, descriu el *Xalà* com un bergantí-goleta, construït a Sant Feliu de Guíxols l'any 1886.

1. La utilització del nom en la seva versió castellana és fruit de la voluntat de respectar la presència històrica del castellà en alguns períodes a Catalunya, aquesta era la manera com sempre anomenaren en Francisco Barba Macià.

2. Aquesta llibreta inclou un reglament interessantíssim que mereix un estudi propi.

RECORDS D'UN FUSTER VILASSARENC (transcripció)⁶ per Francisco Barba Macià

Jo era molt jove, a casa érem una família humil, jo i els meus germans (Jaume, Francesc i Joan) ens vam embarcar perquè al poble no hi havia feina. Nosaltres érem joves i volíem millorar i seguir el que ja havia fet el pare i quasi tota la família: el meu pare, Ascensio Barba Pons, el seu germà Enric Barba Pons, un altre germà del Masnou, Joan Barba, i el seu fill Ascensí Barba (aquest mort al naufragi del *Valbanera*, davant de les costes de Cuba). Per part de la mare teníem també un oncle nostre que era calafat, Benet Badia. El seu fill també navegava, Benet Badia Macià, que era cambrer. Ens agradava la mar i no penseu que en embarcar-nos no anéssim preparats, doncs el pare, abans de sortir de casa, ja ens havia ensenyat les obligacions que tenia un mestre d'aixa, fuster en el vaixell: cada dia tenia l'obligació de mesurar l'aigua de la bodega, havia de conèixer i aplicar el codi de banderes (en cas d'haver-se de comunicar amb algun altre vaixell o en entrar a port), saber reparar petites avaries relacionades amb la fusta, calafatejar, etc.

Fou per Nadal que, embarcat, vaig passar l'estret de Gibraltar. Sentia molta enyorança de casa meua. El capità ens va cridar a dalt del pont per grups i ens va donar un got de vi daurat i escumós per celebrar el Nadal: era el primer cop que prenia xampany.

[...].

Poc més tard, als 17 anys, ja anava de mestre fuster en un barco de matrícula de Bilbao que es deia *Asuarca*. Havíem sortit de València i anàvem cap a Dénia, però el capità s'ho va agafar tan terra terra, que vam trobar una roca, semblant a la «Romeguera» que hi havia a Vilassar. El fet succeí també un dia de Nadal: quedàrem embarrancats i no vam poder entrar al port de Dénia. Ens vam fer un tip de treballar per treure el barco. Agafàrem tota la càrrega que portàvem i, amb unes gavarres, la vam traslladar cap a la platja, perquè hi érem a prop.

Les àncores del vaixell les vam fer córrer i una altra que dúiem a la bodega, la vam muntar i posar amb un cable d'acer. El barco estava descarregat i obrírem l'aigüera que hi havia als tancs, el barco va tornar al nivell normal i, amb l'ajuda d'àncores que posaven en marxa les «maquinilles»⁷ vam deixar el barco en flotació correcta. Llavors vam anar

6. Les notes a peu de pàgina no pertanyen a les gravacions.

7. Castellanisme estès entre la gent de mar, així com l'anglicisme «winches». En català «gigres», màquines situades a coberta que serveixen per aixecar la càrrega o les àncores.

Apostadero de *Barcelona* Libreta n.º *9*
 Provincia de *Barcelona* distrito de *1.ª*
 LIBRETA de (1) *Jaume Barba Macià*
 hijo de *Ascensio* y de *Francesca*
 natural de *Vilassar de Mar* domiciliado en *Vilassar de Mar*
 calle de *Camino Real* n.º *11*
 que ocupa en la lista matriz del trozo de *Barcelona*
 brigada de *id.*
 provincia de *id.* el folio *16/96*.
 Se inscribió en *11* del mes de *Enero*
 de *1916* para dedicarse a la *navegación*
 presentando para su inscripción cédula de *veintidós* expedida
 en (2) *Vilassar de Mar* del corriente ejercicio n.º *116*
 y *Boleta de licencia absoluta* que lo fue
 expedida por el Sr. Coronel de la
Comandancia de Artillería de Barcelona
 (Nació en) *16* de *Mayo* de *1915*.
 de (3)
 en *Barcelona* a *11* de *Enero*
 de *1916*

El jefe del detall ó trozo,
Amunt

El comandante de Marín,
Francisco Barba Macià

(1) Nombre y dos apellidos.
 (2) Población donde se le expidió la cédula.
 (3) Documento que presantó del Registro civil, licencia absoluta, paraíso de crédito, etc. (El que sea).

Señas personales al efectuar la inscripción.

Edad *23 años* *M.M.H.*
 Estatura *Regular*
 Complexión *Buena*
 Taz *Blanca*
 Pelo *Rubio*
 Ojos *Azules*
 Señas particulares *Ninguna*

Firma del inscrito.
 (Caso que no sepa
 se firma con el
 jefe del detall ó trozo)

El jefe del detall ó trozo
Francisco Barba Macià

Equipo para colocar
 (1) Si se coloca será
 quien se coloque como pre
 de Marín ó Comandante
 de 11-10-000

SEÑAS PERSONALES

Firma del interesado,

Francisco Barba Macià

Edad *21 años*

Cuerpo *regular*

Ojos *azules*

Cejas }
Pelo } *castaño*

Frente }
Nariz } *regular*

Boca }
Color *sano*

Barba *lisa*

PARTICULARES

Ninguna

SITUACIONES

Este inscripto cumple los 14 años el día _____ de _____ de _____
cumple los 19 años el día _____ de _____ de _____
Ingresó en el servicio el _____ de _____ de _____
Pasó a la 2.ª situación el _____ de _____ de _____
Pasó a la Reserva el _____ de _____ de _____
Fue licenciado absoluto el _____ de _____ de _____

(1) Se pondrá la fecha y puerto en que tuvo lugar.

Llibreta de navegació de Francisco Barba Macià

a València, on carregàrem regalèssia, cacauets i altres productes. Ho portàvem cap a Nova York, però la càrrega no era completa i vam fer escala a Lisboa i allà vam pujar a bord dues tones de suro per dur també a Nova York. Ens pensàvem que en aquesta ciutat atracaríem al moll i podríem anar a terra, però quedàrem fondejats al peu de l'estàtua de la Llibertat; per descarregar va venir una gavarra tan grossa com el nostre barco se'n va endur tot el carregament que portàvem. Llavors vam sortir d'allà i ens dirigírem cap a Cuba.

A Cuba vam carregar sucre roig d'un «ingenio»⁸, a la ciutat de Cienfuegos (jo vaig portar una coixinera de sucre roig a casa i tabac, que era molt bo).

A Cuba ens hi sentíem molt bé, la gent enraonava com nosaltres, ens enteníem bé. Vam dur la càrrega de sucre a Nova Orleans i allà la desembarcàrem. Vam navegar Mississipi amunt, perquè de la boca del riu fins al port de Nova Orleans hi ha set hores de navegació. A la ciutat vam deixar el sucre, i llavors vam carregar fusta de roure i melis. Ho portàvem cap a Espanya, al port de Pasajes. Aquesta fusta anava destinada a la companyia del ferrocarril, era per fer vagons de tren. Arribats a Pasajes i un cop descarregada la

fusta ens dirigírem cap a Anglaterra, a Glasgow. Navegàvem pel canal de Sant Jordi amunt i, com que era l'estiu, la nit era tan curta que quasi no n'hi havia. Ens cridava l'atenció que a l'hora d'anar a dormir encara hi havia sol i quan ens aixecàvem, de bon matí, ja havia sortit. Allà carregàrem carbó i el portàrem cap a Gènova. Ja acabàvem el viatge, rumb cap a Barcelona, i encara tinguérem una sorpresa: quan érem a alta mar el fogoner, que era l'encarregat de la carbonera, es va trobar amb un polissó que fugia d'Itàlia (doncs Itàlia estava en guerra i no volia que el reclutessin). S'havia tapat amb el carbó, a la carbonera, i no havia sortit fins que estiguérem a alta mar. Un cop descobert es va rentar i li donàrem menjar. Portava una maleta per tot equipatge. Anava molt mudat, amb pantaló curt i barret. En arribar a Barcelona el primer oficial va dir que se l'havia de lluirar a la policia. Però els mariners, que eren de caràcter liberal, li van dir: així que posem l'escala per anar a terra, marxa corrents. I així va ser, però abans de marxar va donar les gràcies. Ens havia explicat que se n'anava a casa d'uns amics italians que vivien a Barcelona.

8. Explotació agrícola.

Algunes anècdotes del seu germà gran, en Jaume, i com en Francesc va anar en lloc del seu germà al vaixell Tordera l'any 1919

L'oncle Jaume era molt jove i es va embarcar amb un barco de vela, el *Port Sanachan*,⁹ que era una bricbarca. Hi anava de mestre fuster. Per poder anar amb el barco de vela va anar a l'«astillero» de Ca l'Almera a aprendre de calafatejar, doncs havia de saber fer totes les feines que fa el mestre d'aixa.

Amb el *Port Sanachan* van tocar port a Marsella i carregaren teula francesa, que és molt preuada a Amèrica. La van dur a Apalatxicola (Florida). Allà carregaren fusta de melis; la van carregar homes negres i els donaven menjar a bord. L'oncle m'explicava que els feien un caldero d'arròs amb un tall de cansalada i una cervesa. Però que no els deixaven anar a terra, doncs la fusta la portaven amb gavarres i l'oncle deia que si a la meitat del treball els haguessin deixat anar, com que els pagaven molt poc, ja no haurien volgut tornar a la feina.

Un cop la fusta estibada van posar rumb cap a València. Però van tenir la desgràcia que, en creuar l'estret de Gibraltar, va morir el capità, que es deia Josep Ferrés i era de Can Ponet. Va tenir un atac de cor. A Gibraltar van posar la bandera de Sanitat, i tot seguit hi va anar una llanxa anglesa per veure què passava. Llavors s'endugueren el cadàver del capità i l'enterraren a Gibraltar. El *Port Sanachan* va continuar el viatge cap a València, on descarregà la fusta de melis, i finalitzà el viatge a Barcelona.

[...].

Quan en Jaume Barba Macià va acabar el servei militar es va embarcar a un vapor que es deia *Tordera*. Feia la carrera de València carregant taronges cap a Liverpool; allí recollia càrrega general i la repartia per tots els ports del litoral peninsular. Feien com de recader. Així recorrien les rieres de Galícia, Bilbao, Cadis, Almeria, Cartagena i València. I després cap a Barcelona. Més tard l'oncle Jaume va anar amb un barco que es deia *Alfredo*,¹⁰ el capità era d'Argentona i es deia Torner. L'agregat era l'Antoni Torras, que després va donar la coincidència que va navegar amb mi, quan jo anava amb l'*Asuarca*, de tercer oficial.

Al viatge que va fer en Jaume Barba amb el barco de vela *Alfredo* hi anava un cuiner que era de Vilassar, de Can Llagasta, casat a Premià. Però tot el viatge va estar malalt. Quan el capità es va adonar que el cuiner no es trobava bé li va dir: «No vull que pateixis més, vaig a guarir-te!». I va agafar un llibre que duien al vaixell amb les explicacions dels primers auxilis i de la medicació convenient per als casos de malaltia. Li va preparar unes píndoles i les hi va donar. Li va dir: «Pren-te aquest remei i et posaràs bo!». L'endemà ja era mort. Van quedar sense cuiner i un mariner va fer de suplent. Quan el capità va veure que el cuiner era mort va fer posar totes les banderes que tenien, la d'Espanya, la de la casa dels consignataris i la del barco. Un mariner va agafar el mort i l'emboïllà amb el matalàs que dormia; perquè s'enfonsés li van lligar un pesos i per una rampa el llançaren a l'aigua. Ploraren i resaren tots per l'ànima del cuiner de Vilassar, i al mapa que duien al barco, on marcaven cada

9. Aquest veler fou dels velers de Vilassar de més tonatge. Era propietat de la família Roig.

10. Veler propietat de Nicolás Mir y Cía., de Ca la Droga.

dia les milles que havien recorregut, van dibuixar una creu que senyalava el lloc on llançaren el cos.

Van continuar viatge cap a Amèrica, el capità era un tal Torner d'Argentona i havia estudiat a l'Escola Nàutica de Cal Monjo, de Vilassar de Mar.

[...].

Acabada la guerra en Jaume Barba anava de fuster amb el vapor espanyol *Tordera*, de Can Tintoré.¹¹ Va sortir de Barcelona rumb cap a l'Argentina, Buenos Aires, a buscar un carregament de tabac. A Buenos Aires hi havia molta gent de Vilassar, els va anar a veure tots: un que era de Can Mi i uns parents de la iaia Margarida Serra. Els va dir que ell era de Vilassar de Mar i de família.

Quan van haver carregat el tabac, van fer rumb a Canàries, per aprovisionar-se de carbó. De Canàries van anar a Anvers (Bèlgica), i allí descarregaren el tabac, que no era elaborat sinó arrencat de la terra i dut «a granel» a les bodegues. Tots els mariners agafaven tabac i el picaven i feien «picadura» per fumar. D'Anvers van tornar cap a Barcelona.

[...].

Un cop en Jaume Barba Macià i jo, en Francesc Barba, el seu germà, vam acordar que jo anés a fer un viatge al seu lloc, en combinació amb els oficials del vaixell i el capità, i que ell es quedaria a terra a reposar una temporada. Jo vaig embarcar amb les seves eines de fuster, al seu cambrot, el seu matalàs i tot el que tenia a bord. El contramestre es deia Vázquez i el calderer Mauriño, que eren gallecs. Teníem un menjador per a nosaltres, servits per un cambrer i menjàvem molt bé; teníem un cambrot molt gran amb mirall, lavabo i tot. Vaig embarcar, doncs, al lloc del meu germà amb la condició que jo faria un viatge i ell tornaria a embarcar després.

Vam sortir de Barcelona cap a València a carregar taronges i melons. Ho vàrem portar cap a Liverpool i descarregàrem. Allà vaig conèixer un amic del meu pare, que era en míster Maloy, que havia estat maquinista de la casa Tintoré quan l'assegurança exigia que el responsable de les màquines de vapor fos un anglès.¹² Míster Maloy havia navegat amb el meu pare.

A Liverpool míster Maloy, retirat, tenia un establiment de proveïments i ens proporcionava tot el que feia falta a bord. Em vaig donar a conèixer: «Sóc el fill del mestre d'aixa que havia navegat amb vostè fa tants anys». Ell va estar molt content.

Vam descarregar les taronges, agafàrem càrrega general i vam tornar cap a la Península. Però a Gijon, al Musel, es va declarar una vaga de capitans i pilots¹³ i vam quedar allà amarrats. Els capitans i els pilots se'n van anar. Sols quedàrem la tripulació, esperant que s'acabés la vaga. Va durar tres mesos. Nosaltres, avorrits i fastiguejats, no fèiem res més que pescar els calamars. Quan anàvem a terra, com el Musel és als afores de Gijon, anàvem amb un amic que es deia Figuei-

11. La Compañía de Vapores Tintoré va iniciar la línia regular Barcelona - Alacant el 1852 i participà en la creació de la Compañía Trasmediterrànea juntament amb altres navilieres.

12. És possible que aquesta exigència fos fruit de la novetat que suposà el vapor en la navegació. A França i Anglaterra s'hi feien provatures d'ençà del segle XVIII. El primer vaixell mixt (amb veles i vapor) que travessà l'Atlàntic fou el nord-americà *Savannah* el 1819, amb la travessia Savannah - Liverpool.

13. Era l'any 1919.

ras a comprar sidra sense fermentar a les cases de pagès. Al davant de les cases hi havia les premses de pomes, doncs tot el camp era ple de pomers. Com que nosaltres érem mariners i molta d'aquella gent també tenien fills que navegaven, ens van tractar convidant-nos com si fóssim de la família. Per passar el temps, com ja he dit, pescàvem els calamars, que n'hi havia molts, i ens els menjàvem a la planxa. Els mariners anaven a les baixes marees cap a les roques i allà agafaven musclos, que eren molt abundants, i els portaven a sacs. A bord teníem un barril d'oli d'oliva, que era per donar greix a les peces més delicades de la màquina: doncs amb aquell oli i els musclos i els calamars feiem un ranxo per sortir de la monotonia del que feia el cuiner, i disfrutàvem molt.

Va arribar un moment que la vaga va fracassar i tota la tripulació va abandonar el barco cap a Barcelona. De Gijon vaig anar a Venta de Baños, i d'aquí cap a Barcelona.

Vaig tornar a casa malalt, perquè pel camí només menjava pernil i no tenia res per a beure. Vaig predre la meitat de l'equipatge, ja que per la meua poca experiència el vaig facturar malament. En arribar a Barcelona estava tot atropellat de tantes peripècies. A Barcelona tot estava paralitzat: els amos havien tancat els establiments i feien el boicot als treballadors. Degut a les vagues i del malestar que hi havia, els de casa tampoc no podien treballar, i no vaig tenir altra alternativa que anar a pescar amb en Mateu Cisa, de Vilassar.

Del seu germà petit, en Joan

En Joan Barba Macià quan tenia 15 anys va embarcar al vaixell de vela de Vilassar que s'anomenava *Xalà*, el capità i propietari del qual era el senyor Joan Matamala, de Vilassar de Mar.¹⁴ El treball d'en Joan Barba era la de noi de cambra (ajudant del cuiner): servia a taula i feia feines per al cuiner. Van salpar rumb a Marsella, i allà carregaren teules per portar a Mèxic, a La Laguna de Términos, lloc on no podien anar els vaixells grossos perquè hi havia una barra de sorra al port i sols entraven els barcos de vela petits com el *Xalà* i l'*Aniceto*, que també era un barco de Vilassar.

Feien la carrera del «palo campetx»: a Mèxic deixaven la teula i carregaven un arbre que era com si fossin soques o branques de garrofer: el «palo campetx». Servia per fer tints. Aquí a Barcelona l'utilitzaven els tintorers: el feien moldre i era molt preuat.

Es van trobar, a La Laguna de Términos, que hi havia un xicot de Badalona a la presó, acusat d'una malifeta lleu. El seu deure era, de dia, escombrar els carrers i altres tre-

¹⁴. Aquesta família de naviliers tenia la seva casa al «Carrer dels Jardins», o de Sant Magí.

CANCIÓN DEL NEGRO

Havanera. Versió de Jaume Barba Macià

Aquí está el negro
vendiendo flores.
Como azabache, negro nació,
y fue mi suerte
tan favorita
que esclavo tuyo
me convertí,
me convertí.

Toma este ramo de flores,
tómalo por compasión,
que en este ramo de flores
en él va mi corazón.
Flores te ofrezco,
niña hechicera,
flores tan puras
como mi corazón,
flores que nacen tristes
y lloran
en los jardines del corazón.

Apiádate, niña hermosa,
de mi sueño embriagador,
y mándame de tus ojos
una mirada de amor,
una mirada de amor.

Una mirada de amor,
una mirada de amor.

Extret del programa de mà de la Segona Cantada d'Havaneres del Club Nàutic Vilassar de Mar, 13 d'agost de 1976.

balls, i de nit anar a dormir a la presó. Es trobava maltractat i avorrit, perquè veia que era jove i mai no podria fer res de profit. Se'n va anar a veure el capità del *Xalà*, el senyor Matamala, i li va pregar que quan salpessin el duguessin amb ells cap a Barcelona, que l'amaguessin dins del barco, perquè volia marxar de Mèxic. Després de pregar-li molt, el capità va accedir a ajudar-lo. Hores abans de salpar el barco tot estava carregat. El fugitiu va pujar a bord, s'enfilà al pal més alt i es va embolicar amb una vela, tot quedant-se dins com si fos un cigar. Va venir la policia i va escorcollar el barco: bodegues, cambrots, coberta... i mai no el trobaren. El capità havia donat l'ordre que ningú no mirés enlaire, i a la policia no se li va ocórrer mai que ningú es pogués amagar dins d'una vela. I així un xicot de Badalona va poder tornar a casa seva.